

har til Formaal at forsyne Befolkningen med de daglige Nødvendighedsartikler, eller lette Forsyningen med saadanne, samt fremskaffe den i god Stand, forebygge Prisstigninger af saadanne Artikler særligt ved Udstedelse af Bestemmelser angaaende deres Fremstilling, Lagring og Forhandling, samt Fastsættelse og Offentliggørelse af Priser for disse Varer.

Ministerraadet har Ret til at overdrage sin Myndighed til andre Autoriteter.

Den, der for strengt nødvendige Varer, hvorved forstaas bl. a. Næringsmidler, Rodfrugter, Beklædning, Brændsels- og Belysningsmateriale, Lægemidler, Tobak m. m., tager for høje Priser, samt den, der beregner Prisen for Udførelse af Arbejde for højt, ifalder Fængselsstraf paa indtil 6 Maaneder eller en Bøde paa indtil 1 Mill. Mark. I Gentagelsestilfælde idømmes en Straf paa indtil 3 Aars Fængsel eller en Bøde paa indtil 2 Mill. Mark.

Den, der lader Levnedsmidler fordærve, eller samler større Lagre af saadanne i den Hensigt at sælge dem til en højere Pris, eller begaar andre lignende Handlinger, der fremkalder Prisstigninger i strengt nødvendige Varer — (i Særdeleshed gør sig skyldig i Kædehandel) — samt den, der forleder til saadanne Overtrædelser, idømmes strengt Fængsel fra 1 til 15 Aar og en Pengebøde paa indtil 2 Mill. Mark.

Den, der forfalsker Regninger, Fakturaer, Handelsbøger og lignende Papirer og Dokumenter, som kan tjene som Basis for Beregningen af Varers Pris, kan idømmes 6 Maaneders Fængsel eller 100 000 Mark i Bøde.

Efter hvad der foreligger indberettet, skal de prisregulerende Foranstaltninger i den senere Tid være bleven noget lempet. De kontrollerende Myndigheder skal dog fremdeles i Forbindelse med Udvalg, bestaaende af saavel Producenter som Konsumenter, billige foreslaaede Prisstigninger, før disse bliver effektive.

Tyskland.

Fra omkring Aaret 1919 etablerede Regeringen et Samarbejde med Centralorganisationerne for Industri-, Engros- og Detailhandelen for at faa fastslaaet visse Normer og Grænser for Kartellernes Virksomhed.

Dette Samarbejde svarede imidlertid ikke helt til de Forventninger, der var stillet til det, hvorfor der den 2. November 1923 gennemførtes en Kartellov, der endnu er gældende, og som berettiger Administrationen til at skride ind imod skadelige Organisationer og disses Misbrug af deres økonomiske Magtstilling. Forvaltningen behøver ikke selv at beskæftige sig med Spørgsmaalet, men kan henvise dette til Behandling ved en i dette særlige Øjemed oprettet Karteldomstol. Denne Domstol, der er eneste Instans indenfor dens Kompetenceomraade, bestaar af 5 Medlemmer, hvoraf Præsidenten og hans Stedfortræder maa opfylde Betingelserne for at kunne beskikkes som Dommere og beskikkes af Rigspræsidenten.

Loven bemyndiger derhos Rigsøkonomiministeren til i Tilfælde af, at en Karteloverenskomst eller lignende anses skadelig for det almene Vel, at bestemme, at enhver af Overenskomstens Parter til enhver Tid og uden Iagttagelse af nogen Frist kan opsiges Overenskomsten, og at der til Ministeren skal indleveres Afskrifter af Beslutninger m. v. angaaende den paagældende Karteloverenskomsts Gennemførelse. Pligten til Indsendelse af Afskrifter kan derhos udvides til ligeledes at gælde for fremtidige Karteloverenskomster eller lignende, der omfatter de samme Personer, eller hvorved der i ledende Stillingen